

iwan

en de verborgen Bijbel

Myrna Grant

IWAN EN DE VERBORGEN BIJBEL

Copyright © 1975 Myrna Grant

Oorspronkelijke titel: Ivan and the Hidden Bible

Copyright Nederlandse vertaling © 1976 Uitgeverij Gideon

Auteur: Myrna Grant

Vertaler: Toos Rosies-Graaff

Tekstbewerking: Albert Wonink en Uitgeverij Gideon

Omslagontwerp en illustraties: Arjen Niezen, cartoonsenzo.nl

Jaar van uitgave: 1976

Herziene druk: februari 2024

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN: 978-90-5999-273-3

NUR: 282, 283

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook, behalve voor korte citaten in recensies of artikelen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

1. Het is gemeen	7
2. Boris zint op wraak	12
3. Een ongelooflijk verhaal	17
4. Een geheime boodschap	23
5. Iwan ontcijfert de code	29
6. Het allermooiste	35
7. In de greep van Boris	39
8. Reis naar het verleden	46
9. Een idee	52
10. Nachtelijk onderzoek	59
11. Betrapt	66
12. Een spannend ogenblik	72
13. Boris neemt wraak	77
14. Iwan wordt ondervraagd	83
15. De losse tegel	89
16. Een onverwachte bondgenoot	94
17. De nieuwe held	100
18. Moed wordt beloond	105
19. Het mooiste cadeau	111
Verklarende woordenlijst	117

Iwan zat verdrietig uit het raam te kijken. De herfst had de straten van Moskou goudgeel gekleurd. Op het grasveld voor het flatgebouw speelde de wind met de bladeren. Af en toe blies hij een hele lading omhoog in de blauwe, wolkenloze lucht die deze middag over de grote Russische stad hing.

Iwan deed zijn ogen dicht. Hij wilde het niet zien. Elk vallend blad herinnerde hem eraan dat het bijna oogsttijd was. Oogsttijd! Zijn onderwijzeres, Sofia Aleksandrovna, had gelachen toen ze het grote nieuws vertelde. De klas kreeg een prachtige kans. Een hele week zou er geen school zijn, en zouden ze gaan helpen bij het binnenhalen van de oogst.

Ze zouden schouder aan schouder werken met de landbouwers van de collectieve Leninboerderij in het dorpje Dedinovo, niet ver buiten Moskou. Dit zou hun gebied helpen om inderdaad zoveel te produceren als het vijfjarenplan voorschreef.

Zijn maag kromp samen als hij eraan terugdacht hoe Sofia Aleksandrovna hem scherp had aangekeken, toen ze zei: "Het programma van de Jonge Pioniers zal natuurlijk gewoon doorgaan, terwijl we op de boerderij zijn. Er zal sport en spel zijn, jullie kunnen er paardrijden en een kampcursus volgen."

Er was een golf van opwinding door de klas gegaan en iedereen keek elkaar opgetogen aan. Iwan had een kleur gekregen, hoewel hij geprobeerd had net te doen of hij niet zag dat zijn onderwijzeres naar zijn lege kraag bleef kijken.

Omdat hij christen was droeg hij niet de rode sjaal die het herkenningsteken was van de Communistische Jonge Pioniers.* Hij was de enige uit zijn klas die er geen lid van was. Iwan wist dat hij niet mee zou mogen doen aan de spelen en de sportwedstrijden die op de collectieve boerderij zouden worden gehouden. In gedachten hoorde hij zijn klasgenoten alweer spotten: "Iwan is zeker te goed voor de Jonge Pioniers!" "Alleen stommerds worden geen lid van de Jonge Pioniers. Ben je dan te stom om iets te leren?" "Ben je soms een buitenlandse spion dat je geen lid van de Jonge Pioniers wilt worden, Iwan?" "Wil jouw God soms niet dat je lid wordt, Iwan? Vindt Hij ons niet goed genoeg?"

Iwan had altijd gelachen om hun spotternijen, en hij liet nooit merken hoe hij zich eigenlijk voelde. "Ik ben christen, en christenen geloven in God. Jonge Pioniers geloven niet in God en daarom word ik er geen lid van, dat is alles."

Maar terwijl hij de bladeren wegschopte, verdween zijn glimlach direct toen zijn klasgenoten uit de buurt waren. Vanuit zijn ooghoeken had hij gezien hoe de andere jongens speelden in de bladeren van het park

langs de weg. Ze gooiden ze over elkaars hoofden, duwden elkaar erin en rolden erdoor.

Plotseling schoot het door Iwan heen: "Ik hoor er niet bij. Ik hoor er niet bij!" Nu hij eraan terugdacht, kwam die felle pijn weer bij hem op, en plotseling liep hij bij het raam vandaan.

"Het is gemeen!" De woorden schoten eruit op hetzelfde ogenblik dat zijn moeder de kamer binnenkwam. Ze zette een stapel borden op tafel. Katya, Iwans zusje van tien jaar, zat te lezen, maar sprong op uit haar stoel en begon de tafel te dekken voor het avondeten.

Ondertussen keek ze stiekem naar haar broer. Iwan klaagde bijna nooit. Hij had haar geleerd om te blijven lachen, ook als het moeilijk werd. Hij had haar ook geleerd om te bidden in de moeilijkheden.

"Wat is er gemeen, Iwan?" Mama stelde de vraag op zo'n vermoeide toon dat Katya er verdrietig van werd. Ze durfde niet eens naar mama te kijken en gaf al haar aandacht aan het tafeldekken.

"Het is gemeen dat je overal buiten staat als je christen bent. Iedereen vindt het heerlijk om in de oogst te gaan werken behalve ik. Ik mag niet meedoen met de sport en de kampoefeningen, en iedereen zal me de hele dag plagen omdat ik christen ben. Dat is toch gemeen, mama?"

Iwans moeder glimlachte en streek een haarlok van haar voorhoofd weg. Ondanks het feit dat de borsjt in de keuken op het gas stond te pruttelen en te dampen, liet ze zich op de bank neervallen en ze sloeg met haar hand op de plaats naast haar.

Iwan plofte naast haar neer.

“Het ís gemeen, Iwan,” glimlachte ze.

“Waarom zit je dan te lachen?” Iwan wist dat hij eigenlijk brutaal was, hij zei nooit ‘je’ tegen zijn moeder, maar hij voelde zich zo ellendig.

“Iwan, ik lach alleen maar omdat er zoveel dingen gemeen en ellendig zijn in het leven. Hoe kom je aan het idee dat het wél eerlijk verdeeld zou moeten zijn?”

“Dat zou toch normaal zijn? Trouwens voor andere mensen is alles veel gemakkelijker!”

“Is het dan wel eerlijk dat jij de Heere Jezus kent terwijl anderen verloren zijn? Is het normaal dat jij Zijn vergeving en vrede hebt, terwijl zoveel andere jongens en meisjes niet weten waar ze heen moeten met hun verkeerde dingen?”

Katya lachte eventjes naar Iwan, in de hoop dat zijn boze bui zou overdrijven. Ze vond het vreselijk als hij de moed verloor. Iwan zag de bezorgde uitdrukking op haar gezicht en begon te lachen.

“Het spijt me, mama,” zei hij. “Ik moest denken aan wat ze in de klas allemaal tegen me zeggen, en ik was ook boos omdat ik op de collectieve boerderij niet in

het voetbalelftal zal mogen meespelen. Maar Katya is net een moedertje, ze is altijd bezorgd over me, en ze keek net alsof ze de hele school in elkaar zou willen slaan om mij te verdedigen . . . dat was zo'n gek gezicht . . . zo lief!" Hij zei de laatste twee woorden er gauw bij, toen hij zag dat Katya beledigd was omdat hij om haar lachte.

"Kom op, Katya, tafel dekken!"

Mama sprong op van de bank en ging vlug naar de keuken. Het deksel van de soeppan danste op en neer, en dikke stoomwolken hingen tegen het plafond.

Ze draaide het gas laag onder de borsjt en ging diep in gedachten even op de keukenstoel zitten. "Zal ik ze het vertellen?" vroeg ze zich af. "Misschien moeten de kinderen het nu maar weten!"

Pang! Het hoofd van Iwan deed de voetbal van richting veranderen. Met het gejuich van de supporters in zijn oren rende Iwan op de bal af, kreeg hem te pakken, gaf hem een schop en rende voort in de richting van het doel. In een flits zag hij de bewonderende blik van Gregori Andreyevitch en dat maakte hem enorm blij. Hier op het voetbalveld hoorde hij er wél bij. Niet als christen natuurlijk, maar als voetballer, één van de besten van de klas zelfs. Hier dacht niemand aan de spanningen in de klas.

Opnieuw haalde Iwan de bal in, gaf hem een schop, en schoot zo in het doel van de tegenpartij.

Iedereen juichte. Een paar jongens sprongen op zijn nek en sloegen hem op de schouders. Enkele ogenblikken later klonk het fluitje van de scheidsrechter en was het afgelopen. Ze hadden gewonnen.

In de kleedkamer hing een gespannen stilte. Toen Iwan binnenstapte voelde hij onmiddellijk dat Boris Petrovitch weer aan het klagen geweest was. Iedereen wist dat Boris spits wilde zijn in plaats van Iwan. Maar omdat hij niet zo snel en groot als Iwan was, zelfs al was hij ouder, moest hij genoeg nemen met linksachter. Het probleem was dat hij er steeds maar over door

Iwan en de verborgen Bijbel is het eerste deel van een serie van zeven boekjes van auteur Myrna Grant over Iwan en zijn zusje Katya. De kinderen groeien op in Moskou in de jaren '70, toen Rusland nog onderdeel van de Sovjet-Unie was en een communistische regering de dienst uitmaakte. Christenen mochten in die tijd niet vrij uitkomen voor hun geloof in God en geen Bijbel bezitten. De verhalen in de zeven deeltjes zijn niet echt gebeurd, maar zouden zeer zeker waargebeurd kunnen zijn. Ze geven een goed beeld van wat het betekent om vervolgd te worden vanwege je geloof, een situatie die zich in heel veel landen op deze aarde voordoet.

De zeven deeltjes van de serie zijn:

- Iwan en de verborgen Bijbel
verschijningsdatum: februari 2024
- Iwan en het geheim in de koffer
verschijningsdatum: juni 2024
- Iwan en de gewaagde ontsnapping
verschijningsdatum: oktober 2024
- Iwan en de verrader
- Iwan en de Davidster
- Iwan en het circus van Moskou
- Katya en het zilveren kruisje